Numai oameni cinstiţi

Numai oameni cinstiţi

Regele Prusiei, Frederic al II-lea (1712-1786), a fost numit încă din timpul vieţii Frederic cel Mare, căci a fost într-adevăr un mare bărbat de stat. A fost foarte iubit de popor, care a preţuit mai ales simţul lui de dreptate. În anii de mai târziu a fost numit simplu, cu adânc respect: „bătrânul Fritz“. De multe ori se amesteca printre oamenii din popor, ca să le poată cunoaşte grijile şi problemele. Pe de altă parte, nimănui nu trebuia să-i fie frică să-şi spună doleanţele înaintea marelui rege.

Într-o zi, bătrânul Fritz a vizitat o închisoare. Acolo a stat de vorbă cu deţinuţii şi s-a interesat mai ales de faptele lor şi de părerea lor faţă de hotărârea judecătorească. Marele rege, care în simpla lui haină albastră a stat de vorbă cu fiecare ocnaş în parte, a trebuit să constate, spre marea lui mirare, că toţi cei întemniţaţi erau nevinovaţi. Unii spuneau că au fost calomniaţi. Alţii, că au fost victima unei erori, alţii se prezentau a fi victime ale unor judecători nedrepţi. Regele, răbdător, i-a ascultat pe toţi. La urmă a ajuns la un om, care părea foarte descurajat.

La întrebarea de ce este aşa de îngrijorat, acel bărbat a răspuns: „Maiestate, eu sunt un ticălos!''. Mai întâi am început să chiulesc de la şcoală. Mai târziu m-am eschivat mereu de la muncă. Aceasta i-a întristat mult pe bunii mei părinţi. Dar eu eram un libertin. Prin lenevia mea, am intrat în datorii, după care am atentat la lucrurile altuia. Viaţa mea este ratată. Ah, de-aş mai putea îndrepta odată totul!“. Regele prusac a spus despre acest păcătos plin de căinţă: „El este singurul nemernic între toţi oamenii aceştia cumsecade. Să plece imediat, pentru ca ceilalţi să nu fie stricaţi sub influenţa lui!“. De la acesta, regele se mai aştepta la ceva destoinic şi la un început de viaţă nouă. Despre ceilalţi, bătrânul Fritz a spus: „Flăcăii aceştia pot să stea mai departe la răcoare. Ei n-au nici ruşine, nici sentiment de vinovăţie, mint şi sunt convinşi de propria lor dreptate“.

Cât de mulţi tineri şi bătrâni se supraestimează pentru a apărea în faţa altora drepţi şi cinstiţi! În ochii oamenilor poate că şi sunt. În faţa lui Dumnezeu însă, nu există nici un singur om fără vină. Nu trebuie să fi stat la închisoare sau să fi omorât pe cineva. A fi convins de propria dreptate este un suficient păcat pentru a nu putea intra în cer. Calea largă, care duce la pierzare, are şi ea un „trotuar“. Acesta nu duce prin murdărie adâncă, însă conduce spre pierzare veşnică. Şi cât de mulţi merg într-acolo, fără griji şi siguri de sine! Concepţia lor de viaţă este exact după placul lor şi ei se află într-o societate numeroasă şi foarte bună. Dar astfel de oameni nu mai pot fi ajutaţi, numai dacă li s-ar deschide ochii la timp să vadă. Isus Hristos a spus: „Căci n-am venit să chem la pocăinţă pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi“ (Matei 9.13). Iar în altă parte a zis: „Nu cei sănătoşi au trebuinţă de doctor, ci cei bolnavi“ (Luca 5.31). Dacă eşti cinstit, atunci trebuie să recunoşti că şi în viaţa ta nu sunt toate în ordine. Nu te ascunde după pretexte şi nu te înveşmânta în mantaua făţărniciei! Nu îţi ascunde neliniştea şi greşeala! Mărturiseşte-I celui mai mare rege vina ta! Prin aceasta faci primul pas, pentru ca El să te poată ajuta.